

Pluimpje en Schuimpje

20 verhalen voor kinderen

Jan van Lenthe vertelt (1)

Pluimpje en Schuimpje

20 verhalen voor kinderen

*Ik draag dit boek op aan alle kinderen aan wie ik deze verhalen eens verteld heb
en aan Joep en Rijk*

*Verhalen voor kinderen vanaf 6 jaar
Teksten en tekeningen Jan van Lenthe
Uitgeverij Heijink Hardenberg
ISBN 9789403696997
Copyright Jan van Lenthe*

Pluimpje en Schuimpje in actie

Opa en oma Eekhoorn en mama en papa Eekhoorn en hun kindertjes Pluimpje en Schuimpje gingen elk jaar, elke zomer, op vakantie. Dan pakten ze allerlei spullen in hun rugzakken en deden die op de rug.

Opa nam zijn beste stok mee, want hij liep niet meer zo hard.

En dan gingen ze op weg. Dit jaar trokken ze naar Eek-sur-Aube.

“Kun je daar ook pootje baden?” vroegen Pluimpje en Schuimpje.

“Ja hoor,” antwoordde papa Eekhoorn.

“En... en... bootje varen?” vroeg Schuimpje.

“Ja hoor,” zei mama Eekhoorn.

”Wees toch voorzichtig,” zei opa Eekhoorn, “misschien zwemmen er wel krokodillen... en die... die bijten dan in je... eh... nou ja, je weet wel.”

“Hou nou eens op over die krokodillen, opa,” zei oma, “dat weten we nou wel.”

Krokodillen?! Nee, dat wisten ze nou juist niet! Want nooit had opa aan Pluimpje en Schuimpje verteld wat hem ooit met een krokodil was overkomen. Daar schaamde hij zich ook voor.

Want hij was eens op zakenreis in Afrika geweest. En toen moest hij de Krokodillenrivier oversteken. En toen was de pont net vertrokken. En toen had hij gedacht: “Ach, ik ben een jonge kerel, ik zwem erover!!”

Ja... wat dapper... maar toen hij midden op de rivier zwom... had een gemene krokodil de achtervolging ingezet... Opa had gezwommen zo hard

als hij kon... maar nèt voordat hij de overkant had bereikt had de krokodil in zijn staart gebeten.... en HAP... weg was de staart... en STAP... daar stond opa Eekhoorn op de wal... zonder staart!!

Wat deed dat zeer... maar vooral... wat schaamde hij zich...

Zonder staart voelde opa zich maar een halve eekhoorn... Hij kreeg een rode kleur van schaamte... en hij wou zijn gezicht met zijn staart bedekken.... Maar dat kon niet... de staart was verdwenen in de buik van de krokodil...

Zo kwam opa Eekhoorn na zijn zakenreis zonder staart thuis...

Hij was in de deuropening blijven staan. Zodat je hem maar half zag...

“Dag, oma, daar ben ik weer.”

“Ha, schattebout, ben je daar weer! Kom verder, dan zal ik jou omhelzen!”

Nou moet je weten dat eekhoorns elkaar omhelzen door met de staarten om elkaar heen te krullen... Maar dat kon opa niet meer...

Je begrijpt dat hij zich verschrikkelijk schaamde.

“Kom opa, dan krijg je een krul van mij!”

Op dat moment barstte opa in snikken uit.

Het eind van het liedje was dat opa naar een eekhoorn-invaliden-winkel ging en zich... een namaakstaart liet aanplakken. Die leek net echt.

Niemand wist eigenlijk dat opa een namaakstaart had, ook Pluimpje en Schuimpje niet.

Alleen, wat zij wel raar vonden... iedereen van de familie omhelsde elkaar – bij verjaardagen en zo – met een krul, maar opa niet. Die gaf je alleen maar

een hand...

Maar jij snapt het nu, hè? Een namaakstaart kan niet krullen.

Toen de familie Eekhoorn in Eek-sur-Aube aangekomen was gingen ze meteen pootje baden.

Pluimpje en Schuimpje stonden het allereerst in het stromende water.... Hè hè.. wat lekker! Dat was pas vakantie!!

Ze gingen natuurlijk ook “pootje” baden met hun mooie pluizige staarten! Pluimpje met zijn pluimstaart en Schuimpje met...

Ook papa en mama zochten verkoeling in het kabbelende water van het riviertje. Zelfs oma kon het niet laten...

Echter... opa... bleef aan de kant...

“Toe nou, opa, kom ook...” riep oma, “je durft toch wel? Je bent hier toch niet in Afrika?!”

“Zijn hier echt geen kroko's...?!” bibberde opa.

“Nee, alleen maar piranha's, grapje,” zei papa.

Opa roerde eens met zijn stok in het snelle water. Maar er kwam geen kroko op af. Ja... opa wou eigenlijk wel pootje baden, maar hij was zo bang....

Tenslotte stond hij toch met zijn pootjes en stokje in het water...

Intussen hadden Pluimpje en Schuimpje al lang hun opblaasbare bootje opgeblazen en zij wilden zich mee laten drijven met de stroom.

Opa vatte weer wat moed.

Hij liep wat verder het riviertje in, daar waar het water sneller stroomde...

Hè, hè, wat zalig, maar... ook wel koud.... en... wild...

Inderdaad... het water was echt erg wild geworden opeens!! Toch geen verdwaalde krokodil??!!

Nee. Maar omdat het verderop hard geregend had... stroomde al dat verzamelde water woest in grote graaiende golven langs hem heen... wild... woest.. ruw...!!

Plotseling... o nee, hè... zag opa iets drijven... iets bruin-roodachtigs... iets harigs... oei!! Hij voelde meteen aan zijn bibs...!!

O, o!!!! De woeste golven hadden opa's staart van zijn bibs gerukt!!! O, o... was hij nou maar niet zo zuinig geweest met die lijm! Had hij nu maar 10 secondenlijm gebruikt in plaats van plaksel!!

“Mijn staart!! Mijn staart!!” schreeuwde hij en hij wees met zijn stok naar de zielige wegdrijvende staart.

“Wat voor staart,” vroeg papa.

“Die van mij!!” riep opa, “daar gaat ie, vlug!!” Hij kon hem niet meer met zijn stok haken...

Vliegensvlug dreef de staart met de stroom mee naar.... nou ja... uiteindelijk naar zee natuurlijk...

Iedereen stond er bij en staarde er naar... “Daar gaat de staart van opa,” zei mama, “zielig hè...”

Pluimpje en Schuimpje waren heel verbaasd... Hoe kon dit??!

“O, dat is opa's namaakstaart,” zei oma, “Hij zat weer eens los.”

“Namaakstaart ??!!” riepen Pluimpje en Schuimpje, “opa, hebt u een namaakstaart??!!”

“Ja,” riep opa, “heel gewoon! Maar daar gaat ie!! Help! Help!”

“Snel, Pluimpje en Schuimpje,” riep papa, “spring in jullie bootje en ga er achter aan!! Haal hem in!!

“Ja, verzin een list en doe iets!!” riep opa.

“Wat een kouwe drukte,” zei oma. “het is toch maar een surrogaatstaart...”

Pluimpje en Schuimpje sprongen als de wiedeweerga in hun opblaasbare bootje en dreven met de stroom mee, achter de rode staart aan en ze peddelden er ook nog keihard bij, zodat ze nog sneller voeren dan de stroom...

En... wat knap... ze haalden de rode namaakstaart in... en visten hem uit het water!!!! Hebbes!!!!

Gelukkig!

Pluimpje en Schuimpje brachten de namaakstaart terug bij opa Eekhoorn!

“Dank je wel, Pluimpje en Schuimpje,” zei opa dankbaar.

Deze keer plakte hij zijn stoute namaakstaart met 10 secondenlijm vast. En hij zette er ook nog een paar wasknijpers op.

En ze vierden nog een heel fijne vakantie verder. Allemaal... Pluimpje, Schuimpje, mama, papa, oma... en opa... die heel beroemd werd...

Want Pluimpje en Schuimpje zeiden later tegen hun vriendjes: “Onze opa, hè... wist je dat onze opa... met krokodillen gevochten heeft... en... een echte namaakstaart als beloning kreeg??”

Bar-sur-Aube (Frankrijk) 24 juli 2001

Opa parasail

Opa en oma Eekhoorn en mama en papa Eekhoorn en hun kindertjes Pluimpje en Schuimpje gaan elk jaar, elke zomer, samen op vakantie. Dan pakken zij allerlei spullen in hun rugzakken en doen die op hun rug. Opa neemt dan zijn beste stok mee, want hij loopt niet meer zo hard.

Vorig jaar gingen ze naar Eek-sur-Aube. Toen hadden ze in de rivier gespeeld en toen had opa zijn namaakstaart verloren.

Want opa Eekhoorn heeft een namaakstaart. Toen hij eens op zakenreis was in Afrika had een gulzige hapgrage krokodil zijn echte staart er afgebeten!

Gelukkig waren Pluimpje en Schuimpje vorig jaar in Eek-sur-Aube vlug met hun bootje de rivier opgevaren achter de wegdrijvende staart aan en hadden hem gered. Opa had de staart er nu met 10 secondenlijm aangeplakt, zodat hij er nooit, nee, nooit meer af zou kunnen vallen! Nooit meer!

En opa wou er ook nooit meer een woord over horen, want hij schaamde

zich voor zijn namaakstaart, hoe mooi die ook was.

Hoera! De zomertijd brak weer aan!! Vakantie!!

Dit jaar ging de familie Eekhoorn naar Eek-ies-heim.

Bovenop de heuvel bij Eek-ies-heim was een grote parasail-attractie, speciaal voor eekhoorns.

“Speciaal voor eekhoorns?” vroeg opa, “waarom speciaal voor eekhoorns? Wat heeft dat te betekenen?”

“Voor eekhoorns hebben ze speciale paradinges,” zei papa, “wij gaan lol beleven!”

“Hoera! Wij gaan lol beleven!!” juichten Pluimpje en Schuimpje.

“Ik ga niet lol beleven,” zei oma, “daar ben ik veel te oud voor!”

“Hè, toe nou, oma,” zeiden Pluimpje en Schuimpje, “u kunt het nog best! U springt van de heuvel af en hup... daar gaat u vanzelf de lucht in!”

Oma aarzelde.

“U hebt toch ook altijd van tak naar tak gesprongen?”

“Ja maar...”

“Niks te ja maren, wij gaan met zijn allen parasailen. En als ik zeg allemaal, bedoel ik ook allemaal.” zei opa.

“Ik doe het niet,” zei oma.

“Oma,” zei opa, “wat ben je een lafaard!”

“Je bent zelf een lafaard,” zei oma, “jij bent zelfs nog bang voor krokodillen! Lafaard! Als je dat maar weet! Knoop dat maar in je namaakstaart, halve eekhoorn dat je er bent!”

“WAATT??!!” riep opa, “HALVE eekhoorn!! Hoe durf je!! Ik ben niet half! En ik heb een gewone staart! Geen kwaakkwaakstaart, hoe durf je zoiets te zeggen, oma!”

Oma bleef bij haar standpunt. Ze zei: "Gaan jullie maar mooi de heuvel beklimmen en vlieg dan maar mooi naar beneden met je paradinges, maar mij niet gezien."

Opa mokte nog wat na, maar tenslotte liet hij oma achter in het dal en beklom met Pluimpje, Schuimpje, papa en mama Eekhoorn de parasailheuvel.

Het duurde wel erg lang voordat ze boven waren, want opa stond om de haverklap stil om op adem te komen, als hij achter adem was.

Hij zei dat hij Pluimpje en Schuimpje wat rust wou gunnen, maar dat was natuurlijk een.... smoes.

Boven aangekomen zagen ze de parasail-man met zijn parasailtjes, speciaal voor eekhoorns die willen parasailen...

"Eh... mag ik even een vraagje stellen," vroeg opa.

"Ja, vragen staat vrij," zei de parasail-man.

"Waarom speciaal voor eekhoorns?" vroeg opa, "dat vraag ik als zelf een echte ervaren eekhoorn zijnde, kun je begrijpen..."

"Kijkt u maar," antwoordde de parasail-man, en hij haalde een soort kleine zakdoekjes uit zijn broekzak.

"Wat zijn dat?" vroeg mama Eekhoorn.

"Dat zijn de parasailtjes voor eekhoorns, vat je?"

"Eek!" gilte mama, "zo klein??"

"Ja, speciaal voor eekhoorns zijn ze zo klein gemaakt."

"Maar daar blijf ik nooit op zweven," zei mama.

"Ach, kom, met een beetje goede wil," zei papa.

"Ik vind het niet eerlijk," zei Pluimpje, "normale parasails zijn veel groter!"

Waarom krijgen wij arme eekhoorns zo'n klein parasailtje?!"

"Ja," zei opa, "nou breekt mijn stok!"

"Klomp zul je bedoelen," zei papa.

"Nou," zei opa, "ik moet er nog eens goed over nadenken, of ik deze uitdaging wel aanga..."

Hij maakte een terugtrekkende beweging...

"Opa! Als je er maar niet met de staart tussen de benen vandoor gaat," zei papa, "dan geef je zo'n slecht voorbeeld!"

"Nee, luister!" zei de parasail-man, "eekhoorns hebben niet zo'n grote doek nodig, want ze hebben van zichzelf al een grote parasail!"

Hij wees op hun grote rode pluimstaarten.

"Ja, dat is waar," zei opa, "wij eekhoorns kunnen al bijna zweven op onze fantastische pluimstaarten, die wij van nature reeds medegekregen hebben en ons nooit in de steek laten!"

"O ja," zei papa, "dan hoef je nog maar een klein parasailtje erbij te hebben en dan zweef je al als een adelaar door de wolken!"

"Ja!" juichte Pluimpje, "Ik wil als een adelaar boven de wolken zweven! Hoera!"

"Goed! Ga klaar staan" beval de parasail-man. Hij gaf iedereen een zakdoek. De eekhoortjes pakten hem aan en ze stonden klaar.

"Ik tel af!" riep de parasail-man.

"Spring!" riep de parasail-man.

"Eek!" riepen de eekhoortjes.

De eekhoortjes sprongen van de berg.

En hup.... de wind ving ze op... en daar zweefden ze weg!!

Op hun zakdoekje en hun uitgespreide pluimstaarten!

Vrij als een vogel in de lucht.